

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **D.K. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2025 č. j. OAM-347/BA-BA07-VL15-PZ-
2025, o prodloužení doby trvání zajištění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu)

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužil dobu trvání zajištění do 10. 8. 2025. Žalobce namítal, že délka zajištění byla napadeným rozhodnutím stanovena na 136 dnů z možných 180 dnů, což považuje v rozporu se smyslem a účelem institutu zajištění. Uvedl, že stanovením maximální délky zajištění se žalovaný fakticky vyhnul povinnosti dané § 46a odst. 10, tedy zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Konstatoval, že se nevyzná v právních předpisech, v zařízení pro zajištění cizinců má možnost dost omezeného čerpání právních služeb a rad. Za podmínky pasivity žalovaného a přezkumu trvání důvodů zajištění jednou za 4 měsíce, byl postaven do situace, kdy fakticky nemá šanci na zkoumání trvání důvodů zajištění. Žalovaný měl přistoupit ke stanovení kratší doby a teprve v závislosti na průběhu řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, pravidelně zkoumat, zda důvody zajištění trvají a následně využít institutu prodloužení doby zajištění, nikoli však dříve. Stanovenou dobu zajištění 104 dnů žalobce shledává v rozporu se smyslem samotného institutu prodloužení délky zajištění.

2. Další výhrady žalobce se vztahovaly k možnosti uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce namítal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval možnostmi uložení obou alternativ pouze obecně a formalisticky, přičemž odůvodnění rozhodnutí vykazuje znaky mechanického přebírání a šablonovitosti. Závěr žalovaného, že by po propuštění nerespektoval povinnosti, je nesprávný. V této souvislosti poukázal na zásadu proporcionality postupu správního orgánu a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob. V jeho případě lze účinně uplatnit zvláštní opatření, a to zejména dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Bydlel by a zdržoval se na adrese Pobytového střediska Havířov. Na takové ubytování má nárok dle § 42 zákona o azylu. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti vycestovat a mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Samotná skutečnost, že na území České republiky pobýval bez příslušného pobytového oprávnění automaticky neznamená, že by měl mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění či snad dokonce průběh azylového řízení. Žalobce poznamenal, že nerozumí tomu, proč žalovaný ve věci jeho zajištění dle zákona o azylu posuzoval „objektivní překážky vycestování do vlasti“ a následně jimi argumentoval. Tato otázka je pro důvodnost zajištění naprosto irelevantní.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval. Vyslovil názor, že v rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a proč v jeho případě nadále nelze uložit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Zdůraznil, že žalobce již několikrát ignoroval rozhodnutí správního orgánu a je zjevné, že svou pobytovou situaci nechce nijak legálně řešit. Navíc byl na území České republiky již dvakrát pravomocně odsouzen. Není zde nikde hlášen k pobytu a v České republice nemá žádné zázemí a nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46 odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že cizinecká policie dne 21. 10. 2024 rozhodla o správním vyhoštění žalobce na dobu 2 let. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nerespektoval. Při pobytové kontrole dne 17. 3. 2025 se nacházel na území České republiky, byť již uplynula lhůta k vycestování a byl evidován v Schengenském informačním systému jako nežádoucí osoba. Při podání vysvětlení dne 17. 3. 2025 v řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že se v České republice nachází již od roku 1995, aktuálně zde není nikde hlášen k pobytu, naposledy bydlel u sestry, adresu si nepamatuje. Pracuje brigádně, je svobodný, má dvě děti. V České republice byl dvakrát pravomocně odsouzen (za podplácení a nedovolenou výrobu omamných a psychotropních látek).
6. Žalovaný v rozhodnutí o zajištění ze dne 27. 3. 2025 konstatoval, že žalobce vstoupil do České republiky neoprávněně, pobýval zde bez platných cestovních dokladů či povolení. Žalobci nic nebránilo žádat o mezinárodní ochranu dříve. O mezinárodní ochranu požádal pouze ve snaze oddálit, zmařit či znemožnit realizaci správního vyhoštění. Z důvodu efektivní kontroly nad průběhem správního řízení je zapotřebí zajistit dostupnost žalobce v jeho průběhu a je dána obava z útěku a přerušení kontaktů s orgány veřejné správy. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen vědomé nerespektování právního řádu České republiky žalobcem, ale také jeho zjevně účelové jednání spočívající v tom, že se mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se vyhoštění stalo reálným. Žalobce v České republice není nikde hlášen k pobytu, byť se má zdržovat u sestry, její adresu si nepamatuje a jeho jméno není uvedeno na poštovní schránce. Nevlastní majetek, není schopen složit kauci. Uvažil i o rodinných vazbách žalobce. Tyto neshledal nijak výjimečnými, tudíž relevantními.
7. Rozhodnutí o zajištění ze dne 27. 3. 2025 žalobce nenapadl žalobou ve správním soudnictví. Je pravomocné.
8. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce dne 21. 3. 2025 podal na území České republiky žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodl o žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 16. 4. 2025. Žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné její formě. Tvrzeným azylovým důvodem byla legalizace pobytu. Rozhodnutí žalobce napadl správní žalobou. Z informačního systému zdejšího soudu se rovněž podává, že o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2025 č. j. OAM-581/BA-BA01-HA06-2025, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana, je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 Az 20/2025. O žalobě, která byla doručena soudu dne 11. 7. 2025 není rozhodnuto.
9. Dne 2. 6. 2025 žalobce podal žádost o opětovné posouzení důvodů zajištění v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 10 zákona o azylu (dále pro zjednodušení dále též jen „žádost“). Namítal, že žalovaný stanovil délku zajištění „v maximální možné zákonné délce, tedy v délce 103 dnů“, což považuje za rozporné se smyslem a účelem zajištění. Též nesouhlasil s tím, že žalovaný neuplatnil zvláštní opatření dle § 47 zákona a azylu. Zdržoval by se na adrese Pobytového střediska Havířov. O žádosti žalovaný vydal dne 3. 6. 2025 č. j. OAM-347/BA-BA07-VL14-PŘZ-2025 rozhodnutí. Žalovaný rozhodl tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Dobu trvání jeho zajištění žalovaný opětovně stanovil do 8. 7. 2025. Citované rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Z informačního systému zdejšího soudu plyne, že rozsudkem ze dne 26. 6. 2025 č. j. 18 Az 17/2025-20 byla žaloba zamítnuta.

10. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
11. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
12. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
13. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění bylo nezbytné. K tomu soud poznamenává, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 90/2011-124, č. j. 2 As 115/2013-59). Uvedené lze vztáhnout i na rozhodnutí žalovaného v posuzované věci. Dle názoru soudu v souladu s ustálenou judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od doby vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce, objasnil konkrétní okolnosti věci ve vazbě na pobytovou historii žalobce, poukázal na to, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ignoroval vydaná správní rozhodnutí o správním vyhoštění a povinnosti vycestovat, byl navíc na území České republiky již dvakrát pravomocně odsouzen. Žalovaný zohlednil i sociální poměry žalobce, jakož i jeho rodinnou situaci a skutečnost, že v České republice nemá žádné zázemí, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, není nikde hlášen v České republice k pobytu. Co se týká samotného prodloužení zajištění žalobce, správní orgán vzal v úvahu průměrnou délku soudního řízení o žalobě osoby umístěné v zařízení pro zajištění cizinců, která se pohybuje kolem cca 90 dnů, z nichž doposud v posuzovaném případě uplynulo 62 dnů, tedy zbývá ještě 28 dnů, poukázal na to, že tyto ještě zároveň spadají do možné maximální lhůty pro zajištění žalobce v délce 180 dnů. Společně s průměrnou celkovou pětidenní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci soudního řízení dospěl k celkové maximální lhůtě pro prodloužení zajištění o celkem 33 dnů (28 + 5 dnů), tj. do 10. 8. 2025. V napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal i s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, a i v tomto směru konstatoval, že se v situaci žalobce nezměnilo naprosto

nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru vyjádřeného v rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalovaný zohlednil pobytovou historii žalobce, nerespektování právních předpisů České republiky a vydaná správní rozhodnutí ve věci správního vyhoštění a povinnosti vycestovat, zabýval se i osobními poměry žalobce. Soud ve shodě s žalovaným zastává názor, že jsou zde důvodné obavy, že by žalobce s žalovaným nespolupracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření, např. povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném Ministerstvem vnitra. Nadále zde i dle názoru soudu není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval, přestože formálně deklaruje opak. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

14. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31. 07. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně